

Darbelerle Geçen Bir Ömür

– Faruk · 12 Ekim 2016

Şu anda yetmiş yaşındayım. Nüfus kaydına göre altmış yedi yaşındayım. Babamın erken nüfus kaydı sebebi ile on yedi yaşında askere alınış sebebi ile babaannem beni doğduğum zaman nüfusa kayıt ettirmemiş. Onun için nüfusta üç yaş küçüğüm.

Bu yazıya başlarken amacım yaşımı size iletmek değil. Sadece geride bıraktığım gerçek zamanı bilmenizi istediğim için yazdım. Gerçi bilinse de bilinmese de bir şey fark etmez. Okurlarımı aydınlatmak açısından.

Bu yaşa kadar sayısız darbe gördüm ve yaşadım. İlk bildiğim darbe 27. Mayıs. 1960 yılında Demokrat Parti iktidarda iken yapıldı. Bildiğim kadarı ile sivil halka en ufak bir hareket olmadı. Dahası siyasetin dışında olan kimse zarar görmedi. Ben o ihtilalin haklılık yönünü veya haksızlık yönünü burada gündeme getirmeyeceğim. Fakat ihtilal sonrası bir çok insanın çeşitli şekilde mağdur olduğunu daha sonraki yıllarda yayın organlarından okudum.

O zamanlar ilk okula gidiyordum. Orta okula başladığımda memlekette sadece partilerin iktidar mücadelesini seyrettim. 1960 lı yılların sonlarına doğru ülkede bir devrimcilik hareketi başladı. Devrimcilerin o zamanki söylevleri bizim gibi genç beyinlerin ilgisini çekmeye ve sempati toplamaya başladı. Ne var ki 1968-1970 yılları arasında okullarda boykot başlattılar. Eğitim ve öğretim felce uğradı. Okullarda devlet malına da büyük zararlar verildi. Boykot olan şehirlerde kamu malları kırıldı, yıkıldı. Bunları yapanlarda hep kendi çocuklarımız oldu. Babalarının Annelerinin verdiği vergilerle yapılan ne varsa tahrip ettiler. O da yetmedi ülkede sayıları zaten az olan fabrikaları, binbir zorlukla yapılan köprü ve tesisleri yakıp yıkmaya başladılar. Yıl 1970 geldiğinde ülkede dirlik ve düzen kalmamıştı. Tam o dönemde liseyi bitirdim ve aldığım Üniversite puanı ile Adana İktisadi Ve Ticari İlimler Akademisine başladım.

Artık benimde bir taraf olmam gerekiyor gibi gözükmekte idi. fakat bana ülkede yapılanlar yanlış gözüküyordu. Bir gün devrimcilerin içinde bulunan ve söz sahibi olan bir abimle görüşürken ona sordum. “bu işlere bende taraf olayım mı. Lakin ben bu yapılanları doğru bulmuyorum” dedim. Oda bana “sakın bu işlerin içine girme sen tarafsız ol. Bu olaylarda tarafsız olanlar her zaman karlı çıkar. Sen ülkeni ve ülke insanını sev. Yolunu da buna göre çiz. İktidara kim gelirse gelsin hep senin yerin olur” dedi. Bende o konuşmadan sonra hep tarafsız olmaya ve ülkemi, halkımı sevmeye elimden geldiği kadar insanlara yardım etmeye çalıştım.

Çok geçmeden 1971 de 12 Mart muhtırası ile yönetime müdahale edildi. Buda bir nevi darbe idi. Muhtıradan sonra ülke üzerinde devrimciler toparlanmaya başlandı. Bir çok bu işe gönül vermiş genç insan hayatını kayıp etti. Fakat suçu bulunmayan masum insanlara yine saldırılmadı. Halkın kanı dökülmedi.

Bu sayede biz de okulda hiçbir sorun yaşamadan dört sene rahat bir okul okuduk. Akademinin son senesinde ülkede bu sefer de Sağ Sol gruplaşması başladı. Öyle ki 1979 yılında artık tarafsız halkta sokağa çıkamaz oldu. İki grubun bir biri ile çatışmasında arada kalan bir sürü masum insanımız hayatını

kayıp etti. Bu sayının 5000'e ulaştığı açıklandı. Halk artık ordunun yönetime el koymasını, bu can kıyımına son verilmesini istemeye başladı. Ve nihayet ordu yönetime el koydu. Bir gecede anarşi birden bire bitti. İhtilal sabahı sokaklar çok sakin ve emin hale gelmişti. Kenan Evren paşa halkın gözünde büyük bir kahramandı. Halka gidin ölün dese halk gözünü kırpmadan kendini ölüme atacak kadar sevgi kazandı. Hiç kimsenin aklına, anarşi bu kadar kolay kesiliyordu da neden beş yıl ordu bekledi diye sormak gelmedi. Daha sonra yapılan yeni ana yasa halkın kurtuluşu gibi anlatılarak referandumdan çoğunlukla EVET oyu olarak kanunlaştı.

Birkaç yıl sonra Genel Kurmay Başkanı Yardımcısına bir gazeteci "efendim anarşiyi bu kadar kolay durdura biliyordunuz da neden beş yıl bekleyip bu kadar insanımız ölümüne seyirci kaldınız" sorusuna. Sayın general "İhtilalin olgunlaşip halkın gözünde haklılık kazanması için bekledik" cevabını verdi.

1980 sonrası sivil yönetime geçildi fakat yapılan anayasa tüm yetkileri ordunun elinde topladığı için hükümetler ordudan izin almadan hiçbir kanunu meclisten çıkaramadılar.

İktidara gelen bazı siyasetçiler her ne kadar bu duruma karşı durmak istedi ise de başaramadılar. Onun için 1997 de hükümet istifaya zorlandı ve istifa ettirildi. Ordu kendilerinin sözünden çıkmayacak insanları hükümetin başına getirdi.

Bu arada halkta yavaş yavaş uyanmaya başladı. Koalisyonlar hep o zamanki ordunun başında bulunan generallerin işine gelmekte idi. Çünkü tek başına güçlü bir hükümet çoğunluğu sağlarsa anayasayı değiştire bilirdi. Oda orduda generallerin işine hiç gelmezdi. Çok iyi bir düzen kurulmuştu. Önlerinde milletin seçtiği bir meclis vardı. Dışardan bakıldığında ülkede sivil idare gözüküyordu. Aslında ordu generallerinin gizli diktatörlüğünün üstü örtülmüştü. O dönem hükümette görev yapan milletvekilleri bu konuyu defalarca dile getirmiş. "elimizden bir şey gelmiyor. En ufak kanunu bile Genel kurmaya danışmadan çıkaramıyoruz. Biz bu mecliste sadece bir kuklayız. Onlar ne derse onu yapıyoruz" diye. Bu millete dertlenmeye başlamıştı.

İşte bu ortamda Adalet ve Kalkınma partisi 14 Ağustos 2001 de iktidara geldi. Ülkeyi yönetirken Eldeki anayasa ile ellerinden gelen her şeyi yaparak kanunlar çıkarmaya ve uygulamaya çalıştılar. Bir taraftan dan da halka "bu anayasa elimizi kolumuzu bağlıyor bize iş yapma imkanı vermiyor, size gereken hizmeti yapamıyoruz" demeye devam ettiler. 2001 de, 2002 de, 2004 te, 2005 te, 2006 da, 2007 de kısım kısım Anayasanın maddelerini değiştirdiler. Yine 2007 yılında hükümeti düşürerek ülkede bir kaos yaratmak için bir uğraş verdiler. Lakin başaramadılar, hükümetin arkasında halk vardı. eski anayasa maddeleri hükümetin önünde engel oldu. İktidar 2010 da esaslı bir anayasa taslağı hazırlayarak halk oylamasına sundu. Çoğunlukla evet oyu olarak anayasa kanunlaştı. Bazı guruplar "ülkede bir daha darbe olmasın anayasaya evet çalışması dahi yaptılar" çok geçmeden 28 şubatta Anayasa değişikliğine destek veren guruplar hükümeti düşürmek için kabine üyelerinin üzerine gittiler ve sonuç almadılar. Bu olaydan sonra da Cumhurbaşkanlığı seçimi geldi o guruplar bu seçim de de aktif görev olarak şimdiki Cumhurbaşkanının seçilmesini engellemek istediler, yine başaramadılar. Halk çoğunlukla Cumhurbaşkanını seçti %51 gibi bir oyla.

Bu şer odakları ülkenin kalkınmasını ve dünyada söz sahibi olmasını engellemek için 15-16 Temmuz gecesi hükümete karşı bir darbe yapmak istedi. Ne yazık ki halkın sokaklara çıkacaklarını hesap edemediler. yüzlerce silahsız insanın üzerine ateş açtılar ve ölümlerine sebep oldular. Oysa darbeler

halkın yararına olduğu zamanlar başarılı olur. Halkı karşısına alan darbe hareketleri hüsrana uğrar ki bunlarda, %51 oy alan ve bir %25 lik te ona oy vermeyen fakat sempaticanı bulunan Cumhur başkanına karşı darbe yapmak hiç akıl işi değildi. Bu işin mazereti de olamazdı, çünkü sivil silahsız halka ateş edildi insanlar hayatını kaybetti.

Bundan önceki darbelerde sivil halktan masum vatandaştan bir kişinin bile burnu kanamadı. Sadece eylem yapanlar cezalandırıldı.

Bu ülkede artık darbe yapmak hiçte kolay olmaz, bu millet saati ne zaman olursa olsun darbecilere karşı direnmesini öğrendi.

Bu yazı gibi binlerce fikir yazısını İnternetlerde bulmak mümkün. Ben sadece kendi yaşadıklarımı sizlere aktardım. Ülkemi ve ülke insanımı çok seviyorum, bu sebepten dolayı bir insanın canından olması benim yüreğimi parçalar. Dilerim bundan sonra, bu tür olayları yaşamayız. Millet olarak yabancılara uşaklık etmeden Şerefimizle başımız dik geleceğe emin adımlarla yürümemiz gerekmektedir. Onu da yapacak gücü Allah bu millete bahşetmiştir.

Faruk Soydemir